

Isaia 46-48

Isaia 46

Capitolul 46 creionează un nou contrast între idoli și Domnul. Este evident că în aceste capitole tema unificatoare este contrastul dintre Domnul, Stăpânul Creației și al istoriei, care împlinește cu precizie tot ce a vestit cu mult timp mai dinainte, și idolii care nu sunt decât deșertăciune și minciună. Este important să urmărim elementele de noutate legate de această temă pe care le aduce fiecare capitol. Să încercăm să facem acest lucru pentru secțiunea deja studiată:

- **Cap.40 – Yahwe este Stăpânul Creației** și nu poate fi comparat cu idolii deșerți. El Își folosește puterea pentru a întări inima celui care se încrede în El.
- **Cap.41 – Yahwe este Stăpânul istoriei**, Cel care îl ridică pe Nebucadnețar și pe Cir în istorie și împlinește ce a promis Robului Său Israel, pe care nu Îl uită, nici nu Îl leapădă. Idolii în schimb sunt o scârbă care nu pot face nici bine, nici rău.
- **Cap. 42 –** Dacă Yahwe este Stăpânul Creației și Stăpânul istoriei de ce a ajuns poporul Său în robie, și de ce întârzie mântuirea Lui? Poporul Său a ajuns în robie **din pricina păcatului**, iar primul pas este eliberarea poporului din temnița întunecată a păcatului. De aceea **Yahwe este și Domnul Luminii** care Îl trimite pe robul Său să fie Lumina lumii. El aduce lumina în mintea orbită de păcat a poporului Său pentru ca acesta să poată fi izbăvit și o aduce într-un mod în care să nu stingă mucusul care fumează, nici să zdrobească trestia frântă, să nu aducă distrugerea celui păcătos, ci să aducă reabilitare, mântuire și bucurie în inima acestuia. Dar cei ce rămân orbi și se închină idolilor vor fi acoperiți de rușine.
- **Cap.43 –** Am înțeles că ceea ce Îl împiedică pe Stăpânul Creației și Stăpânul istorie să aducă mântuirea este păcatul poporului. Primul pas este ca poporul orbit de păcat să primească Lumina care să îl conducă la pocăință și să îl facă să strige către Domnul. Dar mai urmează și un al doilea pas: **iertarea păcatului**. De aceea Yahwe este și **Răscumpărătorul lui Israel**. El împlinește ce a promis și eliberează pe Israel din robie pentru că Îl iubește pe Israel și acestea are preț în ochii Lui și pentru că vrea să Își înalțe Numele peste toate popoarele. Dar mântuirea este un **har nemeritat**. Domnul nu Îl iubește pe Israel din pricina meritelor sale, căci acesta a reușit să Îl obosească pe Cel Atotputernic cu păcatele Sale. Pentru a putea răscumpăra pe Israel, Domnul trebuie să îi șteargă mai întâi fărădelegile, și o face nu din pricina meritelor lui Israel, ci din pricina îndurărilor Sale fără margini.
- **Cap.44 – Răscumpărătorul lui Israel nu poate fi comparat cu idolii deșerți.** Aceste capitol este de fapt o continuare a cap.43. Yahwe este prezentat tot ca și Răscumpărătorul lui Israel, Cel care îi șterge fărădelegile. Acum însă Acest minunat Răscumpărător este pus în opoziție cu idolii de piatră. Răscumpărătorul lui Israel revărsă Duhul Sfânt peste poporul Lui, îi iartă fărădelegea și îl ridică pe Cir în istorie pentru a-l elibera din robie. Mântuirea este deopotrivă spirituală și

fizică, istorică. Idolii însă nu sunt nimic, sunt făcuți de oameni, și nu pot mântui pe nimeni.

- **Cap.45 – Yahwe este Cel care Îl ridică pe Cir în istorie.** Mântuirea vine printr-un vas ales. Domnul alege să mântuiască lucrând prin oameni, lucrând prin Cir, robul Lui. Domnul Îl înalță pe Cir de dragul lui, de dragul lui Israel și de dragul celorlalte Neamuri. În fața împlinirii unei profeții atât de precise, toți vor putea recunoaște că Domnul este singurul Mântuitor, iar idolii sunt o deșertăciune.

Observăm că deși tema capitolelor este aceeași: Yahwe este singurul Domn și nu poate fi comparat cu idolii, fiecare capitol subliniază ceva specific din măreția lui Yahwe care face de rușine pe toți idolii:

- Yahwe este ***Stăpânul Creației*** care întărește inima celui obosit
- Yahwe este ***Stăpânul istoriei*** care ridică împărații în istorie conform planurilor Lui minunate
- Yahwe este ***Domnul Luminii care trimite pe Robul Său*** să dea lumină celor orbiți de păcatul lor.
- Yahwe este ***Răscumpărătorul*** Cel care dă popoare pentru răscumpărarea lui Israel și ***îi șterge toate fărădelegile***
- Yahwe, ***Răscumpărătorul lui Israel***, Cel care revarsă Duhul Sfânt, care șterge fărădelegea și îl ridică pe Cir în istorie, ***nu poate fi comparat cu idolii*** făcuți de om, cu idolii surzi și muți.
- Yahwe este ***Cel care Îl ridică pe Cir în istorie*** pentru mântuirea lui Israel și gloriificarea Numelui Său înaintea tuturor neamurilor.

Yahwe creează, guvernează istoria, dă lumină, șterge fărădelegea, revarsă Duhul Sfânt, îl ridică pe Cir pentru a-l elibera pe Israel din robie! Idolii sunt muți, orbi, un nimic, o deșertăciune, o scârbă. Israele, pe cine vei alege?

Capitolul 46 creionează un nou contrast între idoli și Domnul, mai exact între idolii Babilonului și Yahwe. Dacă până în cap. 46 profetul vorbește la modul general despre idoli, acum el organizează un atac direct împotriva idolilor Babilonului, reprezentați de Bel și Nebo. De fapt, cap. 46 este un mesaj împotriva idolilor Babilonului, iar cap.47 un mesaj împotriva Babilonului însuși. Un obstacol important în calea credinței lor de a se ancora în promisiunile lui Dumnezeu era strălucirea Babilonului și a idolilor acestuia. Cap. 46-47 sunt menite să doboare acest obstacol.

Contrastul construit de profet are în vedere întrebarea: Cine poartă pe cine? Idolii făcuți de mâna omului sunt purtați de oameni și de animale pentru a fi transportați. Și mai ales idolii Babilonului care aveau dimensiuni foarte mari necesitau foarte mult efort și foarte multe resurse. În timpul procesiunilor, mulți evrei au gustat din această povară ajutând la transportarea idolilor Babilonului. Atunci când o cetate era înfrântă, oamenii din acea cetate încercau să își salveze idolii, punându-i pe animale și fugind cu ei. Probabil același lucru l-au făcut babilonienii când au fost învinși de medo-perși. În această goană adesea se putea întâmpla să își scape idolii și aceștia să se prăbușească și să fie distruși. Ce tablou jenant pentru niște dumnezei, pentru niște lucruri care pretind că sunt dumnezei. Oamenii se rugau la idoli pentru a fi scăpați, și totuși ei erau cei

care îi scăpau pe idoli. Oamenii se rugau la idoli pentru ajutor și pentru a le lua poverile din viețile lor, și totuși ei își purtau idolii pe umeri. Caracteristica unui idol nu este doar aceea că nu poate aduce izbăvirea și împlinirea pe care o promite, dar și aceea că devine o povară, un chin. Orice idol robește pe cel ce i se închină, îi devine, un chin, o povară. Idolii sunt vulnerabili, iar noi sesizăm acest lucru, și încercăm să îi salvăm, și ne îngrijorăm pentru soarta lui. Dacă o mașină devină un idol, ea devine o sursă permanentă de îngrijorare: să nu o fure cineva, sau să nu o zgârie cineva etc. Nu mai vorbim de droguri, alcool, pornografie și alte vicii. Acestea promit izbăvirea, și nu o aduc. Dar nu doar atât, ele devin un chin și o sursă de cruntă robie pentru cel ce le slujește. Un idol a fost deconspirat până acum prin originea lui și prin neputința lui de a mântui. Acum el este deconspirat și prin efectele înrobitoare, împovărătoare pe care le aduce asupra închinătorului. Cei din cetățile asediate, în loc să își scape viața, încercau să își scape idolii, și adesea puteau fi prinși de vrăjmași cărându-și idolii. Iată că cei care trebuiau să le aducă mântuirea, le aduceau pieirea. Inima omului se lipește de idoli, iar idolii sunt vulnerabili. De aici o aspră robie și un mare chin pentru inima omului.

Ce contrast între idoli și Yahwe:

- *Voi, pe care v-am luat în spinare de la obârșia voastră, pe care v-am purtat pe umăr de la nașterea voastră: până la bătrânețea voastră Eu voi fi același, până la căruntețele voastre, vă voi sprijini. V-am purtat și tot vreau să vă mai port, să vă sprijinesc și să vă mântuiesc.*

Domnul a fost Cel care a purtat pe Israel pe umăr. El l-a eliberat din robia Egiptului, El l-a călăuzit prin pustie și l-a dus în țara promisă. El l-a răbdat, l-a iertat, l-a vindecat, l-a mângâiat, l-a întărit și l-a izbăvit și înălțat. În mod sugestiv, pe umerii marelui preot erau scrise semințele lui Israel. Reprezentantul Domnului purta pe umeri poporul Domnului. Tot ce avea Israel venea de la Domnul. Domnul i-a purtat pe umeri în istorie. Oare a fost greu pentru Domnul Cel Atotputernic? Aparent nu. Dar amintindu-ne că păcatele lui Israel l-a obosit și i-au încercat îndelung răbdarea, putem spune, că încăpățânatul Israel nu a fost o sarcină chiar ușoară pentru umerii Domnului. Domnul este perseverent în mântuirea Sa. El vrea să îl poarte pe Israel în ciuda ezitărilor acestuia. Atâta vreme cât Israel strigă către Domnul și se întoarce la El, Domnul nu va renunța în a-l purta pe umeri. De fapt, Domnul ne va purta până la sfârșitul vieții noastre. Prin ezitățile și înfrângerile noastre, noi nu vom fi tocmai o sarcină ușoară. Nu vom epuiza însă niciodată resursele îndelungii răbdări a lui Dumnezeu. În dinamica creșterii spirituale, cu cât vor trece anii, și tot vom avea căderi ne putem întreba: oare Domnul nu a obosit să ne ierte, să ne îngăduie și să ne primească înapoi? Răspunsul este: **NU!** Atâta vreme cât ne întoarcem sinceri la El, El ne va purta până la sfârșit. Spre deosebire de noi, El ne cunoaște inima și știe și cât este de crunt războiul cu firea pământească. El știe că până la sfârșit vom avea nevoie de iertarea și răbdarea Lui. El este pregătit. Oare noi suntem? Lupta cu firea pământească, înfrângerile mai mici sau mai mari, care apar în viața credincioșilor indiferent de numărul anilor de credință poate deveni obositoare și o povară pentru noi. Să nu uităm însă că Altcineva poartă această povară, Domnul Însuși. El Și-a asumat-o atunci când L-a dat pe singurul lui Fiu și când a decis să mai trăim mulți ani în acest trup după ce ne-am născut din nou.

În a doua parte a capitolului 46 este reluat din nou argumentul profețiilor care se împlinesc în istorie. Domnul insistă din nou pe faptul că El a profețit cu mult timp înainte eliberarea lui Israel din robie. Omul de la răsărit care va împlini planurile Lui este Cir. Domnul este hotărât să îplinească ce a promis. Nimic nu pare să Îl împiedice:

- Eu zic: Hotărârile Mele vor rămânea în picioare și Îmi voi aduce la îndeplinire toată voia Mea.

Mărimea păcatului lui Israel nu Îl face pe Domnul să își retragă înapoi promisiunea Sa. Promisiunea Sa nu Se bazează pe meritele poporului ci pe îndurările Sale fără margini. Israel trebuia doar să strige către Domnul. Și Cel care știe viitorul, știa că Israel va striga către Domnul. Promisiunea eliberării din robie, deși condiționată de pocăința lui Israel pare necondiționată. Adică, este o profeție care sigur se împlinește. Această siguranță izvorăște din faptul că Domnul prevestește mai dinainte întoarcerea lui Israel. Domnul este conștient că Israel va striga către El din groapa împietririi:

- Ascultați-Mă, oameni cu inima împietrită, vrăjmași ai neprihăririi!

Cui se adresează acest verset? Am putea presupune că neamurilor care disprețuiau pe Israel și râdeau de promisiunea izbăvirii sale și întrebau: Unde este Dumnezeul tău? Dar poate mai degrabă se adresează evreilor din robie care multă vreme au zăcut în deznădejde, nu s-au pocăit și nici nu au crezut în promisiunea lui Dumnezeu.

Observ că cu excepția capitolului 40, în fiecare din capitolele din această nouă secțiune (cap.41-46) se subliniază argumentul profețiilor care se împlinesc în istorie. În cap.47 acest argument nu este reliefat foarte clar, dar în cap.48 el este reluat din nou. Deci de 7 ori în secțiunea 40-48 profetul accentuează faptul că profețiile care se împlinesc în istorie dovedesc supremația lui Dumnezeu asupra idolilor.

Isaia 47

Pentru ca eliberarea din robie să fie posibilă trebuia mai întâi ca asupritorul să fie îndepărtat. Capitolele 46 și 47 ar putea fi luate împreună și ar putea prevesti căderea Babilonului și a idolilor acestora. Babilonul părea invincibil, iar idoli lui fioroși și cei mai puternici dintre dumnezei. Aceste profeții anunță căderea celor care păreau invincibili. Capitolul 47 prevestește cum căderea Babilonului va avea loc într-o singură zi, pe neașteptate, exact cum s-a și întâmplat în istorie. Toate aceste detalii sunt date ca evreei să cunoască faptul că toate acestea au venit din mâna Domnului și nu au fost o întâmplare. Profeția este construită în jurul a trei idei majore: vinovăția Babilonului, pedepsirea Babilonului, inutilitatea vrăjitoriilor sale.

Iată principalele capete de acuzare împotriva Babilonului:

- Ostilitatea și asprimea exagerată față de robii evrei
- Dedarea la plăceri
- MÂNDRIA și ÎNGÂMFAREA

Dintre toate cele trei, autorul insista cel mai mult pe mândrie. Babilonului era plin de imoralitate și idolatrie. Cu toate acestea MÂNDRIA este iarăși considerată păcatul cardinal. Noi reacționăm la păcate mari de genul: perversiuni sexuale, idolatrie, crimă și le vedem poate mai puțin grave decât mândria ascunsă a inimii. Nenegând gravitatea păcatelor menționate mai sus (care erau pedepsite cu moartea după legea lui Moise), observăm că mândria are o gravitate la fel de mare, dacă nu chiar mai mare. De fapt, MÂNDRIA este cea care conduce la idolatrie, imoralitate, crimă. Și chiar dacă nu ar conduce la aceste păcate, ar conduce la alte păcate foarte grave. Se pare că mândria și nu altceva este pericolul cel mai mare al inimii omului. Tema mândriei străbate întreaga carte Isaia. Fie că este vorba de Asiria, de Babilon, de Moab sau de Israel, de împăratul Babilonului sau de Ezechia, mândria este capătul de acuzare și pericolul de moarte, cel care duce la pierzanie. Iată gândurile mândriei din inima fiicei Babilonului:

- Tu ziceai: În veci voi fi împărăteasă! și nu te-ai gândit, nici n-ai visat că lucrul acesta are să se sfârșească.
- Tu care stai fără grijă și zici în inima ta: Eu și numai eu, nu voi fi niciodată văduvă și nu voi fi niciodată lipsită de copii.
- Căci te încredeai în răutatea ta și ziceai: Nimeni nu mă vede! Înțelepciunea și știința ta te-au amăgit, de ziceai în inima ta: Eu și numai eu!

Recunoaștem în inima Babilonului spiritul de autoîndumnezeire, luciferismul descris în cap.14. Să spui în inima ta: Eu și numai eu! Poate fi mai grav decât un furt sau o înșelăciune. Cel rău nu vrea să înțelegem gravitatea mândriei. De aceea ne va îndrepta atenția asupra altor păcate exterioare, incriminate de oameni. Care păcate te fac să te simți MAI VINOVAȚI? Iată o întrebare la care merită să medităm. Este adevărat că există păcate mai grave și cu consecințe mai adânci. Dar la un moment dat noi ne simțim mult mai vinovați față de anumite păcate decât altele, fără ca între acestea să fie o diferență semnificativă. Ba mai mult, uneori ne simțim foarte vinovați față de anumite păcate, și foarte puțin vinovați față de alte păcate care sunt de fapt mult mai grave. Ce anume dimensionează sentimentele de vinovăție față de diferitele păcate din viața

noastră? Cultura în care trăim sau lentila scripturii? Sentimentele de vinovăție sunt de regulă legate de percepția oamenilor din jur, de cultura în care am crescut și de istoria noastră personală. Duhul Sfânt vrea să ne învețe să proporționăm vinovăția după revelația Sa din Scripturi.

Un lucru foarte interesant: oamenii se simt vinovați de multe lucruri, dar mai puțin de mândrie. Personal nu îmi aduc aminte să mă fi încercat foarte des sentimente intense și persistente de vinovăție față de faptul că m-am mândrit într-o anumită situație, iar din frații cu care am vorbit despre sentimentele de vinovăție din viața lor nu îmi aduc aminte ca cineva să fie chinuit de autoculpabilizare pentru mândria lui. Oamenii se simt foarte vinovați de lucrurile incriminate intens de comunitatea în care au crescut sau în care trăiesc, și tind să negligeze lucrurile greșite dar tolerate de comunitate. Și aici este o mare capcană. Simțindu-ne foarte vinovați de anumite domenii din viața noastră, tendința va fi să neglijăm pe celelalte, care nu sunt mai puțin grave. Dacă am pune în discuție trei păcate: pornografia, bârfa și răutatea, judecată rostită împotriva unui frate. Pe care dintre cele trei l-am incrimina mult mai mult și l-am considera mult mai grav și ar justifica un sentiment de vinovăție mai intens? Majoritatea vor alege primul din listă. Și este adevărat că pornografia este un păcat extrem de grav cu efecte devastatoare asupra personalității și relațiilor. Dar oare cum sunt celelalte păcate? Ideea este nu să considerăm pornografia mai puțin gravă, ci să conștientizăm și gravitatea la fel de mare a celorlalte păcate? Mântuitorul, în predica de pe munte abordează, pericolul unui clasament al păcatelor cu adevărat grave și neglijarea celorlalte. Astfel, el menționează că înaintea sfințeniei lui Dumnezeu, poftirea unei femei este un adulter, iar a spune fratelui tău: prostule! Este o crimă? Ce este mai grav: un adulter sau o crimă? Ce este mai gravă: pornografia sau o judecată împotriva unui frate? Amândouă sunt extrem de grave. Ideea nu este ca punându-ne pe același taler să considerăm pornografia mai puțin gravă, ci să înțelegem că bârfa este mult mai gravă decât ne imaginăm. Dar dacă noi vom cultiva în cultura comunității noastre doar gravitatea unor păcate aceasta va fi în detrimentul altora care vor fi apoi neglijate. Dar MÂNDRIA? De ce nu ne simțim așa de vinovați din pricina mândriei? De ce în cultura noastră nu cultivăm și gravitatea mândriei, de care mocnim toți și care este cel mai adesea rădăcina celorlalte păcate? În cele din urmă mândria este cauza păcatelor acelor mari incriminate de cultura noastră și pentru care ne simțim așa de vinovați. După cum se roagă psalmistul (ps.19): *Păzește de asemenea pe robul Tău de mândrie ca să nu stăpânească ea peste mine! Atunci voi fi fără prihană, nevinovat de păcate mari.* Mândria rămâne problema fundamentală a noastră. Cum să ne privim pe noi înșine? Mândria ne împiedică să înțelegem și să primim harul lui Dumnezeu, iar fără har, suntem pierduți.

Antidotul pentru mândrie este tocmai înțelegerea și experimentarea harului lui Dumnezeu. Domnul te iubește așa de mult și îți dă așa de multe binecuvântări, și totuși toate vin de la El și vin nu din pricina meritelor tale. Atunci când ești într-o relație, este normal să vrei să oferi și tu ceva. Relația cu Domnul este deosebită însă. Ea are ca temelie harul, și nu ceea ce noi putem oferi. Spre smerirea noastră, temelia relației este Domnul Însuși, harul și dragostea Lui, și noi nu o putem contribui cu nimic la temelie. Temelia este doar Hristos. În noi va fi mereu tendința să contribuim la tăria temeliei prin neprihănirea noastră personală și așa-zisele performanțe spirituale. Dar temelia este doar Hristos. Pentru mândria inimii noastre acest lucru este inacceptabil. Cum DOAR Hristos? Nimic din bunătatea și alegerile mele bune? Nimic! Și totuși

doar cei ce cred beneficiază de această relație minunată. Este adevărat, dar credința nu face decât să acceseze harul deja existent în Hristos. Credința nu aduce în existență harul, nu condiționează câtuși de puțin existența harului lui Dumnezeu. Harul există doar din pricina lui Hristos, și există în toată plinătatea Lui înainte ca noi să credem. Pe când noi eram încă morți în păcatele noastre, Hristos a murit pentru noi...(Rom.5). Credința (care de altfel nu poate apărea de la sine, în noi înșine fără lumina harului lui Dumnezeu) este ușa prin care acest har abundent se poate revărsa peste noi. La ușa casei sufletului nostru există un ocean de har. Deschizând ușa, îi permitem să intre înăuntru. Dar oceanul de har nu a apărut, și nici nu s-a înmulțit **pentru că** noi am deschis ușa. Și acest lucru nu este valabil doar la intrarea noastră în relația cu Domnul, la nașterea din nou. Până la sfârșit noi nu facem decât să păstrăm ușa deschisă și să o deschidem și mai mult. Hristos este singura temelie a intrării în relație, dar și singura a rămânerii în relație. Domnul va răsplăti mai mult pe cel care deschide ușa mai mult, dar nu în sine **pentru că** deschide ușa mai mult ci pentru că din pricina a ceea ce este El, un ocean de har așteaptă nerăbdător la ușa inimii fiecărui om, fără părtinire.

Atunci când începi să adaugi la temelia relației neprihănirea ta personală ești într-un mare pericol. Poate fi un pericol mai mare decât atunci când ai o înfrângere spirituală, dar ești cu duhul zdrobit. Tendința aceasta, adesea mai puțin conștientă, este prezentă la toți. Cum spuneam, este dificil pentru inima noastră mândră să accepte că ea nu poate contribui în sine cu nimic la temelia relației și la motivul cu care binecuvântarea se revărsa peste noi. Cum îți poți da seama că ai pus din neprihănirea ta personală la temelia relației tale cu Domnul?

- Atunci când înfrângerile spirituale te tulbură mai mult decât trebuie, te întristează peste măsură de mult, și te fac să te îndoiești de dragostea Domnului pentru tine, de ceea ce simte El pentru tine, și de binecuvântarea Lui pentru viața ta.
- Atunci când în viața ta anumite binecuvântări de care alții care sunt necredincioși se bucură întârzie să vină, și începi să fii nemulțumit, ca unul căruia i se cuveneau acele binecuvântări.
- Atunci când în viața ta ai binecuvântări și înălțări, și reacționezi ca unul căruia i se cuveneau acele lucruri: era oarecum firesc ca Domnul să mă răsplătească, căci eu am fost credincios înaintea Lui!
- Atunci când în mintea ta îți numeri zilele bune, trăite în ascultare și ai criterii de genul: de atâta timp eu nu am mai făcut cutare, sau eu niciodată nu am făcut cutare lucru și așa mai departe.
- Când o înfrângere pe care tu o evaluezi ca fiind mai mare îți fură bucuria căci rupe șirul zilelor bune.
- Când bucuria vieții tale depinde mai mult de performanțele spirituale decât de Domnul. Când expresia psalmistului: mă bucur de Domnul este preschimbată în inima ta astfel: mă bucur de mine.

Neprihănirea personală poate fi un idol foarte periculos. Ea poate izvorî din dorința sinceră de a fi curat înaintea Domnului. Când înțelegi cât de mult a făcut Domnul pentru tine, dorești să îi fii plăcut, și să fii curat. Înțelegi cât de sfânt este El și cât de mult urăște păcatul și dorești să nu

Îl întristezi și să trăiești fără păcat. Dorința este foarte bună, dar trebuie echilibrată cu adevărul, că noi nu suntem plăcuți înaintea Domnului în această viață fiind perfecți și trăind fără pată ci rămânând în harul lui Dumnezeu în contextul luptei dificile a sfințirii noastre. Domnul știe de unde venim și câte avem de învățat și cât de complexă este lupta cu firea pământească și cât de înșelătoare este inima noastră și știe că vom avea multe alegeri greșite și multe căderi în această relație. El nu minimalizează gravitatea acestora, dar are soluția: harul Său fără margini în Hristos, Fiul Său! De aceea harul este temelia nu doar a intrării în relație ci și a rămânerii în relație. El ne cere ce nu putem dar ne cere să rămânem în acest har. Să ne întoarcem mereu la El, să ne ancorăm mereu nădejdea noastră în harul Lui. E dificil de acceptat pentru inima noastră mândră. Noi spunem că acest lucru este valabil doar pentru prima etapă a relației. După ce creștem spiritual, spunem noi, după ce ne maturizăm, vom avea și noi ce oferi, și vom avea și noi neprihănirea noastră, o viață doar de biruințe. Dar aceasta este o iluzie. Harul va trebuie să abunde peste fiecare zi a vieții noastre și să acopere în fiecare secundă golurile și lipsurile noastre din relația cu Domnul. E dureros, sfâșietor pentru mândria inimii noastre. Dar acesta este adevărul gol, goluț. Ferice de cel care se smerește înaintea harului și acceptă că va avea nevoie la fel de mult de acesta în fiecare secundă a vieții Lui până la sfârșitul vieții.

Atunci când îți construiești o neprihănire personală apare tendința de a minimaliza sau nega anumite înfrângeri. Această tendință este radiografiată în predica de pe munte. Dacă neprihănirea personală devine un factor esențial în bucuria ta și în siguranță că ești acceptat de Domnul, și totuși sunt înfrângeri în viața ta, apare următoarea dilemă:

- Să accept aceste înfrângeri și să îmi pierd bucuria și siguranța de a fi acceptat înaintea lui Dumnezeu?
- Sau să neg și să minimalizez înfrângerile pentru a-mi păstra pacea și bucuria.

În predica de pe munte Mântuitorul surprinde a doua tendință în teologia și viața fariseilor: Căci dacă neprihănirea voastră nu întrece neprihănirea cărturarilor și fariseilor cu nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor! Pentru a-și putea construi iluzia unei neprihăniri personale Fariseii au scăzut standardele Legii lui Dumnezeu și au incriminat doar păcatele „mari”. Mântuitorul le distruge această iluzie reaşezând standardele Legii lui Dumnezeu acolo unde au fost aşezate prin revelația lui Dumnezeu în Scripturi. Cu cât deții o formă de neprihănire personală, cu atât nu ai nevoie de har. Neprihănirea personală trebuie distrusă fără milă. Acest proces este extrem de dureros, dar absolut necesar. Dacă credeai că ești un om bun care este plăcut Domnului prin alegerile sale bune, descoperi că faptele tale bune sunt o haină mânjită și că ești atât de departe de a împlini standardele înalte ale Legii lui Dumnezeu, că ești un om răzvrătit și mândru care nu meriți altceva decât iadul, decât despărțirea eternă de Domnul. De-abia din această groapă ai nevoie disperată de harul lui Dumnezeu. Noi ne regăsim în această groapă la nașterea din nou, dar tragedia este că apoi ieșim din groapă și confiscăm roadele Duhului Sfânt din noi și le transformăm din nou și din nou în neprihănirea noastră personală.

Domnul ne cheamă să rămânem însă în această groapă a disperării după har până la sfârșit indiferent de performanțele noastre spirituale. Cel mai bun exemplu în acest sens este Pavel. Înălțimea spirituală la care a ajuns el este amețitoare. Și cu toate acestea iată ce scrie despre sine:

- Mulțumesc lui Hristos Isus, Domnul nostru, care m-a întărit, că m-a socotit vrednic de încredere, și m-a pus în slujba Lui, măcar că mai înainte eram un hulitor, un prigonitor și batjocoritor. Dar am căpătat îndurare, pentru că lucrăm din neștiință în necredință! Și harul Domnului nostru s-a înmulțit peste măsură de mult împreună cu credința și cu dragostea care este în Hristos Isus. O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul care zice: Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu. Dar am căpătat îndurare, pentru ca Isus Hristos să-Și arate în mine, cel dintâi (păcătos), toată îndelunga Lui răbdare, ca o pildă celor ce ar crede în El, în urmă, ca să capete viața veșnică. A împăratului veșnicilor, a nemuritorului, nevăzutului și singurului Dumnezeu să fie cinstea și slava în vecii vecilor! Amin. (1 Tim.1:12-17)

După toate performanțele spirituale Pavel se considera ÎNCĂ cel dintâi păcătos. El nu doar că vedea clar în El lucrarea Lui Hristos și nu a sa, el nu se considera un om bun prin care Dumnezeu a lucrat, ci cel dintâi păcătos prin care Dumnezeu a lucrat. Este o mare diferență între recunoaște că prin tine lucrează Dumnezeu cu puterea ta și nu tu cu puterea ta, și a recunoaște că prin tine, cel dintâi păcătos, lucrează Dumnezeu cu puterea Lui. Pavel recunoaște ambele adevăruri: și că Domnul lucra prin el și că el era cel dintâi păcătos. Lucrarea Duhului Sfânt din noi și alegerile bune pe care le facem nu ne fac mai merituoși. Temelia mântuirii noastre este doar harul lui Dumnezeu, iar adevărul despre noi înșine rămâne valabil până la sfârșit: cel dintâi păcătos.

În spatele neprihănirii personale se află o mândrie ascunsă a inimii, dar extrem de periculoasă. Capitolul 47 ne sugerează să explorăm și o altă fațetă a mândriei:

- ***Eu și numai eu*** nu voi fi niciodată văduvă și nu voi fi niciodată lipsită de copii!
- Înțelepciunea și știința ta te-au amăgit de ziceai în inima ta: ***Eu și numai eu!***

Deci ideea nu este doar că nu voi fi niciodată văduvă, ci că ***numai eu*** nu voi fi niciodată văduvă! Mândria se manifestă prin dorința de a fi primul, de a fi singurul, de a fi unicul, de a fi singurul mai presus de ceilalți. Eu special, ceilalți plebea! Dorința de a fi unic și special este în fiecare din noi. Domnul a așezat-o căci El ne-a creat pe fiecare unici și speciali. Dar când ***doar eu*** trebuie să fie special și unic, atunci este o mare eroare și mândria domnește. Este bine să te consideri special, atâta vreme cât recunoști că și ceilalți de lângă tine sunt speciali și unici, și sunt de fapt la fel de speciali, iar tu nu ești ***mai special*** ca ceilalți. Cu TOȚII fără excepție, suntem păcătoși care merităm iadul, cu TOȚII am fost la fel de iubiți de Domnul, și pentru toți Domnul are un plan la fel de special. Unii răspund chemării Lui, și alții nu, este adevărat, dar să nu crezi că tu ești singurul care răspunde chemării Lui. Oricât de mare și important ar fi rolul tău în planul lui Dumnezeu, nu uita că nu ești singurul viteaz, că ești în armata Domnului plină de viteji minunați. La unele domenii poate excelezi, dar la alte domenii sunt alți viteji care te vor face de rușine. Domnul alege vase speciale ca Moise, David, Avraam, Pavel, dar unul nu este mai special ca altul. Ei fac de fapt parte din mărețul nor de martori care au beneficiat de harul fără margini a lui Dumnezeu.

Cu toate acestea, deși toți suntem la fel de speciali înaintea lui Dumnezeu și El ne iubește la fel de mult și pregătește planuri absolut minunate pentru toți, există lucrări și roluri deosebite

în planul Lui. Mai sus am amintit de exemplu de Moise. În mod cert, fiecare evreu a fost special în toată istoria lui Israel, dar cine se poate compara cu Moise. Și când privim la Moise trebuie să avem în vedere două aspecte:

1. importanța rolului său în planul lui Dumnezeu
2. credințioșia sa specială față de Dumnezeu

Deși toți suntem la fel de speciali înaintea Domnului, există oameni cu lucrări mai speciale și o credințioșie mai specială față de Domnul. Domnul are în istorie lucrări cu totul speciale pentru care nu este ales oricine. Acest lucru este evident atât în Vechiul Testament cât și în Noul Testament, cât și în istoria Bisericii. Este adevărat că Domnul nu ne va răsplăti după mărimea lucrării pe care ne-a dat-o ci după credințioșia noastră. O lucrare mare implică și o responsabilitate și presiuni mult mai mari, deci dacă ești credincios, și o răsplătă mai mare. Deși alegerea lui Dumnezeu este suverană și este prin har, observăm că pentru lucrările speciale din Vechiul Testament au fost aleși cei care au avut o credință specială. Domnul știa mai dinainte credințioșia de care vor da dovadă Avraam, Moise, Daniel, Pavel. Ei nu au fost perfecți, dar mereu și-au revenit din căderile lor și au continuat drumul credinței indiferent cât de greu a fost. Dacă Domnul te-a chemat la o lucrare specială, este vital să știi lucrul acesta. De ce?

- Vei înțelege războiul spiritual care se dă asupra ta.
- Vei înțelege de ce viața ta cuprinde încercări cu totul deosebite (de exemplu Iosif, David în perioada lor de pregătire) și vei ști că preocuparea ta nu trebuie să fie în acele momente: ce vei realiza în această viață sau ce va fi cu ea? Ci: care sunt lecțiile pe care Dumnezeu vrea să mă învețe în vederea pregătirii pentru lucrarea ce mi-a promis-o. David și Iosif s-au luptat cu deznădejdea în perioada lor de modelare de până la 30 de ani. Dacă se comparau cu tinerii din generația lor putea să îi cuprindă disperarea. Dar la 30 de ani, într-o singură clipă, au fost înălțați așa de sus prin lucrarea care le-a fost încredințată încât au depășit toate realizările adunate la un loc a tuturor tinerilor cu care s-au comparat atâția ani. Când Domnul îți promite o lucrare nu te neliniști cu privire la ce vei realiza pe acest pământ. Lucrarea pe care Domnul ți-o va da va oferi o împlinire specială nevoii de semnificație pe care El a pus-o în tine. Din punct de vedere pământește, vei realiza mult mai mult decât alții.
- Vei fi atent la toate alegerile pe care le vei face, știind că o lucrare mare implică și o responsabilitate mare. Vei fi mereu vigilent și vei ști că nu orice pasăre se mănă. Ca un sportiv care se antrenează pentru olimpiadă, nu vei putea face tot ce vei voi. Vei trăi viața ca un antrenament și vei renunța la multe oportunități sau plăceri. O lucrare specială implică un destin special și o pregătire specială.

Marea provocare este să păstrezi în inima ta echilibrul lui Pavel. Pavel a afirmat despre sine și lucrarea sa niște afirmații incredibile. El a afirmat că Domnul l-a ales din pântecul mamei pentru a fi cel mai important apostol, cel prin care de fapt ne-a fost lăsat ca și moștenire Noul Testament, și Evanghelia lui Isus Hristos, și că a lucrat mai mult decât ceilalți apostoli. Și

cu toate acestea a afirmat despre sine că este cel dintâi păcătos și cel mai neînsemnat dintre apostol. El a recunoscut:

1. Mărimea lucrării
2. Nevrednicia sa și harul lui Dumnezeu
3. Credințioșia sa specială cu care a răspuns chemării lui Dumnezeu

Diavolul poate specula mândria, dar și acuzații false cu privire la mândrie. Este adevărat că te poți considera special și cu o lucrare specială când Domnul nu te-a chemat. Este adevărat că te poți mândri când Domnul te cheamă la o lucrare mare și să nu înțelegi alegerea suverană a harului Său. Dar diavolul poate specula și aduce acuzații false cu privire la mândrie ca să nu vezi că Domnul te cheamă la o lucrare mare și ca să nu răspunzi cu hotărâre chemării Lui. Când Domnul te cheamă la o lucrare mare, acceptă acest lucru cu smerenie, dar nu îl respinge dintr-o falsă smerenie.

Un alt element interesant din cap.47 este amintirea descântețelor Babilonului. Babilonul este un centru al ocultismului și idolatriei. În ciuda multelor sale descântece și multilor săi prezicători, Babilonul nu și-a putut prezice sfârșitul și nici asigura protecția. Cetatea a fost cucerită într-o singură zi. Această cădere neașteptată și rușinoasă a Babilonului a demonstrat lipsa de putere a idolilor Babilonului. O cetate atât de idolatră a căzut într-o singură zi. Aceasta era menită să fie o lecție pentru evreii înfricoșați de idoli Babilonului și impresionați de ritualurile oculte din cetate.

Isaia 48

Capitolul 48 încheie prima secțiune a cărții Isaia (40-48). Această secțiune este unică în Scriptură prin:

- MÂNGÂIERE ȘI
- ASALTUL ÎMPOTRIVA IDOLTRIEI

Nici o secțiune din Scriptură nu conține promisiuni mai frumoase și cuvinte de mângâiere mai calde. Aceste promisiuni sunt făcute unui Israel aflat în cea mai adâncă groapă din istoria sa vechi-testamentară. Cu atât mai mult sunt valabile pentru fiecare copil al lui Dumnezeu! În același timp nici o altă secțiune din Scriptură nu conține un atac mai clar și mai direct împotriva idolatriei. Capitolul 48 pare a fi un fel de concluzie a acestei secțiuni. Profeția subliniază mai multe adevăruri.

Unul din ele este evidențierea împietririi din inima lui Israel. Sunt mai multe expresii care pun în lumină necredința lui Israel:

- Care chemați pe Dumnezeul lui Israel, dar nu în adevăr, nici în neprihănire.
- știind că ești împietrit, că grumazul îți este un drug de fier și că ai o frunte de aramă
- nici nu ți-era deschisă odinioară urechea la ele: căci știam că ai să fii necredincios și că din naștere ai fost numit răzvrătit.
- Iată te-am pus în cuptor, dar nu te-am găsit argint; te-am lămurit în cuptorul urgiei.
- O, de ai fi luat aminte la poruncile Mele

Observ că dintre capitolele 40-48 în cap.48 profetul vorbește cel mai mult despre împietrirea și necredința lui Israel. După ce 8 capitole i-a asigurat despre dragostea Domnului pentru ei acum poate vorbi foarte deschis despre starea lor spirituală. Promisiunile lui Dumnezeu pentru Israel sunt fascinante iar răscumpărarea sa prin Cir impresionantă. Israel trebuia să știe că Domnul nu a lucrat pentru meritele sale. Lui Israel trebuia să îi fie cât se poate de clar că Domnul nu s-a uitat meritele lui Israel când a lucrat. Este important să observăm că profeția din cap.48 trebuie luată ca un mesaj al lui Dumnezeu pentru Israel din momentul edictului lui Cir. Deși profeția este scrisă cu mult timp înainte ea este un mesaj pentru Israel pentru un moment specific din istoria lui. Capitolul 48 este dacă vreți mesajul lui Dumnezeu pentru Israel în momentul împlinirii edictului lui Cir. Cap.40-47 prevestesc edictul lui Cir. În cap.48 edictul lui Cir se împlinește și în acest moment Domnul continuă să vorbească poporului Său. Iată câteva argumente:

- Eu le-am vestit și deodată **am lucrat și s-au împlinit.**
- Ai auzit toate aceste lucruri pe care **le vezi acum!**
- **Ieșiți** din Babilon, **fugiți** din mijlocul Haldeilor!

Ce trebuia să audă Israel din partea Domnului când Babilonul a căzut, iar Cir se pregătea să dea edictul? Primul lucru pe care trebuia să îl audă era adevărul despre sine. Era momentul înălțării lui Israel. Israel trebuia să înțeleagă foarte bine CINE și DE CE îl înalță?

CINE? Domnul și nu idolii. În cap.40-47 profetul insistă mereu și mereu că Domnul a profetizat aceste lucruri. Acum explică cât se poate de clar de ce s-a insistat pe acest lucru:

- Știind că ești împietrit, că grumazul îți este un drug de fier și că ai o frunte de aramă, ți-am vestit de mult aceste lucruri, ți le-am vestit mai înainte ca să se întâmple, ca să nu poți să nu zici: Idolul meu le-a făcut, chipul meu cioplit sau chipul meu turnat le-a poruncit!

Marele pericol în ziua înălțării era pentru Israel să interpreteze edictul lui Cir ca un răspuns al idolilor la care s-au închinat în timpul robiei babiloniene. Dar idolii Babilonului au fost făcuți de rușine și Yahwe a fost singurul care a profetizat cu lux de amănunte izbăvirea. Iată cât de bolnavă era inima lui Israel. Ea ar fi fost în stare să interpreteze edictul lui Cir ca răspunsul idolilor la care s-a închinat atâția ani. Mare atenție! Domnul decide în viața noastră momente de înălțare și de izbăvire. Încercările sunt limitate în timp. Izbăvirea va veni. Dar mare atenție CUM interpretăm izbăvirea. Cum răspundem în inima noastră la cele două mari întrebări: CINE ȘI DE CE?

Cine ar putea fi idolul nostru? Cine ar putea lua locul lui Dumnezeu în mintea noastră ca și sursă a izbăvirii? Cred că pe primul loc este EUL nostru. Cartea Deuteronom ne arată cum anume este înclinată inima omului să răspundă la cele două întrebări: cine și de ce? Deuteronom ne avertizează:

- Ai grijă ca nu cumva să zici în inima ta: prin puterea mea și din pricina bunătății mele!

Acum, noi cei credincioși nu ne mai închinăm la idoli, dar putem idolatriza un om, un context, o sursă contextuală, sau propria putere. Cred că cel mai periculos și ascuns idol poate fi propriul eu: puterea noastră și neprihănirea personală. La întrebarea CINE? Noi putem răspunde în sinea noastră: puterea și perseverența noastră. Și la întrebarea DE CE? Bunătatea noastră sau neprihănirea noastră personală. Dumnezeu a luat măsuri în ce-l privește pe Israel pentru a nu putea spune: idolul meu a făcut acest lucru! Ce măsuri ia Domnul ca atunci când binecuvântarea Sa se revarsă peste noi să nu putem spune: puterea noastră, sau neprihănirea noastră! Domnul are două tratamente diferite. Pentru putere îngăduie situații imposibile în care epuizăm toate soluțiile noastre, și care ne conduc spre neputință și chiar disperare pentru ca apoi El să intervină cu o minune din cer pentru a ne izbăvi. Pentru neprihănirea personală tratamentul e mai complicat. Sunt două etape. Prima etapă: căderi din pricina mândriei. În spatele neprihănirii personale este mândria. Dar mândria nu poate decât să ne ducă la anumite căderi rușinoase. Aceste căderi spulberă mitul neprihănirii personale și ne conduc către o dependență totală de harul lui Dumnezeu. A doua etapă: Domnul aduce binecuvântarea promisă în urma unor căderi când noi ne vedem așa cum suntem: păcătoși. În acele clipe nu putem spune: din pricina neprihănirii mele!

Dumnezeu insistă în mod direct în acest capitol că Domnul a lucrat din pricina dragostei Sale pentru Sine și din pricina Numelui Său și nu din pricina neprihănirii lui Israel. Israel este

numit necredincios și răzvrătit. Este interesant faptul că necredința lui Israel nu a putut încurca planurile Domnului. De ce? Domnul știa mai dinainte ce alegeri va face Israel și a gândit tot planul răscumpărării în funcție de aceste alegeri. Domnul știa că Israel va alege neascultarea și se va duce în robie dar și că va striga după 70 de ani către El. Cum interpretăm afirmația din 48:11? Unde este dragostea lui Dumnezeu pentru Israel? Capitolul 43 a afirmat că Domnul aduce izbăvirea din dragoste pentru Israel. Deci afirmația din cap.48 nu exclude dragostea lui Dumnezeu pentru Israel. Afirmația din 48:11 trebuie interpretată în context și anume pentru națiunea Israel, pentru Israel ca popor în istorie. Fărădelegea lui Israel a întrecut fărădelegea Sodomei și Gomorei și a altor popoare pe care Domnul nu le-a nimicit cu desăvârșire. Dar Israel, deși merita, nu este nimicit cu desăvârșire ca popor. Cei necredincioși au murit în păcat și vor avea parte de o judecată veșnică, dar el ca popor a fost păstrat în istorie de Domnul. Și acest lucru din dragostea lui Dumnezeu pentru Sine și pentru ca Numele Lui să nu fie hulit. Domnul a făcut anumite promisiuni despre Israel: că din el va veni Mesia și că pocăința finală a lui Israel va inaugura restaurarea tuturor lucrurilor. Domnul nu l-a risipit de tot printre neamuri din pricina funcției istorice pe care o aveau din pricina părinților lor.

Al doilea lucru: Israel trebuia să mărturisească toate aceste lucruri. El avea acces la profețiile lui Isaia. El trebuia să vestească către Neamuri că acum se împlinea răscumpărarea promisă de Yahwe și nu de altcineva. El fusese ales de Domnul pentru a fi un martor al Lui. Când Domnul face o minune în viața noastră, când ne înalță, trebuie să știm că suntem chemați să împărtășim și altora minunea! Domnul nu ne dă niciodată ceva, fără să dorească să dăm mai departe. Acesta este caracterul Lui: mai fericite de cine dă, decât de cine primește. Ideea de mărturisire este subliniată atât în v.6 cât și în finalul capitolului: 48:20. Israel era chemat să se bucure și să dea de știre până la capătul pământului că Domnul a răscumpărat pe poporul Lui!

Al treilea lucru, care este de fapt primul: să recunoști că ce se întâmplă nu este întâmplător ci împlinirea promisiunilor lui Dumnezeu. Ideea că Domnul a făcut aceste profeții este reluată și în acest capitol: 48:3,14-16. În cap.48 este subliniat și un lucru nou: că Cir va fi cel care va împlini voia Domnului împotriva Babilonului. Dacă până acum Domnul profetise: eliberarea din robie prin Cir, și căderea Babilonului, acum se subliniază clar că cel ce va aduce eliberarea din robie va fi același cu cel care va pedepsi Babilonul. Cel ce aduce izbăvirea este același cu cel care aduce judecata asupra vrăjmașilor Domnului.

Al patrulea lucru: ieșiți din Babilon! Împlinirea profeției impunea și o decizie precisă: ieșiți din Babilon! Cir nu i-a trimis cu forța în țara promisă. Iată cum suna edictul lui:

- Domnul, Dumnezeul cerurilor mi-a dat toate împărățiile pământului și mi-a poruncit să-I zidesc o casă la Ierusalim în Iuda. Cine dintre voi este din poporul Lui? Dumnezeul lui să fie cu el și să se suie la Ierusalim în Iuda și să zidească acolo Casa Domnului, Dumnezeului lui Israel. El este adevăratul Dumnezeu care locuiește la Ierusalim. Oriunde locuiesc rămășițe din poporul Domnului, oamenii din locul acela să le dea argint, aur, avere și vite, pe lângă daruri de bunăvoie pentru Casa lui Dumnezeu, care este la Ierusalim! (Ezra 1:2-4)

Decizia nu era ușoară pentru toți evreii. Mulți își făcuseră o carieră în Babilon și aveau funcții înalte ca și Daniel. Părăsirea Babilonului și întoarcerea într-o țară pustiită și de ruine era o

provocare. Acum, prin venirea lui Cir, nu mai erau robi ci oameni liberi. Ce aveau să facă ei cu această libertate? Aveau să o folosească pentru a se duce în Ierusalim sau pentru a-și căuta o carieră în Babilon? Realitatea istorică a arătat că puțini au fost cei care s-au întors în țara promisă, și acolo nu le-a fost ușor. Deci era foarte tentant și confortabil să rămâi în Babilon. Porunca Domnului era: ieșiți din Babilon!

Al cincilea lucru: Îți vestesc lucruri noi! (48:6-8) Pentru Israel acest moment însemna intrarea într-o nouă etapă a planului lui Dumnezeu. Această etapă includea și noi revelații din partea lui Dumnezeu. La ce se referă aceste lucruri noi? Sunt două modalități de interpretare. Prima are în vedere rolul cap.48 în contextul cărții Isaia. Astfel, lucrurile noi ar putea însemna profețiile ce urmează în cap.49-66. În aceste profeții descoperim lucruri noi în special despre lucrarea Robului Domnului. A doua interpretare subliniază rolul cap.48 în contextul ieșirii din Babilon. Din această perspectivă lucrurile noi se regăsesc în profețiile lui Daniel, Hagai, Zaharia și Maleahi. Ieșirea din Babilon a adus noi revelații din partea lui Dumnezeu. Evreii puteau înțelege că ieșirea din Babilon nu a însemnat venirea lui Mesia ci doar o degustare a acesteia.

Profețiile din Daniel au un rol esențial în înțelegerea acestui lucru. Ei puteau pricepe mai multe aspecte noi despre lucrarea lui Mesia care mai întâi avea să fie stârpit (Daniel 9) și apoi va aduce izbăvirea mult așteptată. Ambele interpretări ne sugerează că lucrurile noi au în vedere lucrarea lui Mesia (prima și a doua Sa venire) și istoria viitoare a lui Israel. Israel nu se putea lăuda ci știa aceste lucruri. Erau lucruri noi, primite prin har, prin revelație de la Dumnezeu. Nu înțelepciunea lor, ci revelația prin har va sta în spatele acestor descoperiri. Domnul vrea ca ei să știe că această intrare într-o nouă etapă a planului Său va fi însoțită de noi revelații din partea lui Dumnezeu. Domnul Îl face pe Israel atent la descoperirile ce vor urma. Ele vor veni din partea Domnului și vor avea o importanță crucială. Domnul aduce și o mustrare: *și nici nu-ți era deschisă odinioară urechea la ele*. Domnul aduce revelațiile în momentul potrivit. El știa că Israel nu avea urechea deschisă la ele mai înainte de acest moment. Domnul știa dinainte necredințioșia lui Israel, precum și momentul când se va trezi și va avea urechea deschisă către glasul Domnului. Domnul aduce revelațiile în momentul potrivit. Una din trăsăturile momentului potrivit este ca poporul Său să aibă urechea deschisă la ele.

Al șaselea lucru: Eu te călăuzesc! (48:17) Israel intra într-o nouă etapă din planul lui Dumnezeu, cu noi revelații și noi provocări. Avea neapărată nevoie de călăuzirea lui Dumnezeu. Domnul nu îl lasă singur în această nouă etapă. Domnul harului este aproape de El și îi promite călăuzirea lui. El îl învață ce este de folos. Există multe oferte și oportunități! Mare lucru este să știi care sunt de folos și care nu. Fără călăuzirea Domnului îți poți ușor risipi energiile, iar viața este scurtă și investițiile de timp și energie trebuie cântărite cu mare atenție. Ce minunat că Domnul harului rămâne lângă poporul Lui pentru a-l călăuzi. Călăuzirea include un aspect general al păzirii poruncilor lui Dumnezeu și un aspect specific al deciziilor concrete în noul context istoric în care pășeau. Poporul avea nevoie în primul rând să reînvețe să umble pe calea Domnului și să păzească poruncile Lui. Avea nevoie de învățători care să îi învețe Legea și căile Domnului. Domnul îi trimite pe aceștia cu drag poporului Lui. Unul din aceștia este Ezra. Israel avea nevoie și de călăuzire specifică în contextul istoric al întoarcerii din Babilon. Domnul trimite pe profeții Lui, printre care Hagai, Zaharia și Maleahi care vor ghida liderii poporului în deciziile ce trebuiesc luate. Domnul harului este dispus să asiste poporul atât în reînvișarea căilor

Domnului cât și luarea deciziilor contextuale din această etapă. Iar Israel era poporul răzvrătit care striga din fundul gropii către Domnul. Ce mare har! Călăuzirea este strâns legată de lucrarea Duhului Său: *Și acum Domnul m-a trimis cu Duhul Său!* (48:16). Pe cine a trimis cu Duhul Lui și pentru cine? Cel trimis ar putea fi profetul, Israel sau Robul Domnului. Mai degrabă cel trimis este Robul Domnului care a venit să reverse Duhul Lui peste poporul Lui!

Al șaptelea lucru: O, de ai fi luat aminte la poruncile Mele! Domnul vrea ca poporul să nu uite că toată robia a fost cauzată de încălcarea poruncilor și trecerea prin toate aceste dureri nu era necesară. Dacă ar fi păzit poruncile Domnului ar fi trecut prin teste și încercări, dar ar fi evitat dezastrul robiei. Domnul ar fi fost alături de ei, și le-ar fi dat pacea. I-ar fi păzit de vrăjmașii lor și i-ar fi păstrat în țara promisă. În noua etapă prima prioritate era păzirea poruncilor lui Dumnezeu. Domnul dorea să îi ducă în această nouă etapă a planului Său. Păzirea poruncilor Lui era însă o condiție care trebuia împlinită întocmai. În Ezra și Neemia descoperim cum neascultarea poporului a dus atât la întârzierea construcției Templului cât și la întârzierea reconstruirii Ierusalimului. Nu lipsa de putere sau de dorință a Domnului a cauzat aceste întârzieri ci revenirea poporului la neascultare de Domnul. Durerea robiei babiloniene trebuia să rămână un stâlp de aducere aminte pentru Israel ca niciodată să nu neglijeze păzirea poruncilor Domnului. Domnul poate reconverti durerea izvorâtă din neascultare într-o minunată motivație pentru sfințire. Domnul transformă astfel răul în bine. Aceasta nu înseamnă că El a premeditat acel rău sau neascultarea lui Israel, dar în înțelepciunea El transformă rele izvorâte din neascultarea noastră în resurse ale sfințirii. Uneori transformările harului sunt așa de frumoase încât ai impresia că Domnul a îngăduit acea cădere spirituală doar pentru a scoate din ea lucruri așa frumoase. Dar nu este așa. Domnul dorește să păzim poruncile Lui și să stăm mereu în ascultare de El. De aceea finalul capitolului se încheie cu un avertisment: cei răi nu au pace! Domnul promite pacea DOAR celor care ascultă de poruncile Lui. Revenirea în neascultare va însemna din nou pierderea păcii.

Al optulea lucru: Și nu vor suferi de sete în pustiurile în care-i va duce: ci va face să curgă pentru ei apă din stâncă, va despica stânca și va curge apă. Domnul îi anunță mai dinainte că vor trece prin pustiuri. Drumul fizic din Babilon spre Ierusalim era prin pustiu. Pustia din acest verset ne aduce aminte de pustia de după ieșirea din Egipt. Drumul prin pustie a fost un drum al testelor și al încercărilor. Domnul a fost cu ei, dar credința le-a fost testată. Domnul îi anunță mai dinainte că intrarea în noua etapă va fi ca un drum prin pustie, plin de teste și încercări. Privind la cărțile Ezra și Neemia descoperim că rămășița din Ierusalim a trecut prin mari teste și mari încercări. Domnul îi îndeamnă însă să nu se teamă. Dacă ei trăiesc în ascultare, Domnul va fi lângă ei și îi va sprijini prin mari minuni. El va despica stânca și va curge apă pentru ei. El le va da atât hrana fizică cât și hrana spirituală, El nu îi va părăsi și nu îi va uita, ci va fi alături de ei ca să îi mântuiască. Ce frumos este surprinsă această realitate de Ps.91:

- *Cel ce stă sub ocrotirea Celui Preaînalt și se odihnește la umbra Celui Atotputernic, zice despre Domnul: El este locul meu de scăpare și cetățuia mea, Dumnezeul meu în care mă încred! Da, El te scapă de lațul vânătorului, de ciură și de pustiirile ei. El te va acoperi cu penele Lui și te vei ascunde sub aripile Lui. Căci scut și pavăză este credințioșia Lui! Nu trebuie să te temi nici de groaza din timpul nopții, nici de săgeata care zboară ziua, nici de ciurma, care umblă în*

întineric, nici de molima care bântuie ziua în amiaza mare. O mie să cadă alături de tine și zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se va apropia. Doar vei privi cu ochii, și vei vedea răsplătirea celor răi.....Vei păși peste lei și peste năpârci, și vei călca peste pui de lei și peste năpârci. Fiindcă Mă iubește – zice Domnul – de aceea îl voi izbăvi; îl voi ocroti, căci cunoaște Numele Meu. Când Mă va chema, îi voi răspunde; voi fi cu el în strâmtorare, îl voi izbăvi și-l voi proslăvi. Îl voi sătura cu viața lungă și-i voi arăta mântuirea Mea.

Domnul nu promite celui ce se încrede în El că nu se va întâlni cu lațul vânătorului și cu ciurma și pustiirile ei. El nu îi garantează că o mie nu vor cădea alături de el și zece mii la dreapta lui. Ba chiar El anunță mai dinainte că acesta va păși peste lei și peste șerpi. Domnul însă îi promite un singur lucru: **protecția desăvârșită în calea vrăjmașului**. Vrăjmașul poate doar să facă zgomot și să încerce să îngrozească și să arunce spaima. El nu se poate atinge de unșii Domnului atâta vreme cât aceștia se încred în El. Nu neprihănirea lor este locul lor de adăpost ci mărșălul Domn care i-a iertat și răscumpărat. Domnul care-i apără este Domnul cel tare și viteaz! Nimeni nu îi poate smulge din mâna Lui. Condiția este însă încrederea în Domnul. Cel rău știe că nu ne poate smulge din mâna Lui! Dar știe că poate ataca această condiție care ne asigură protecția: **încrederea în Domnul!** Cum va ataca el încrederea noastră în protecția Domnului? Are mai multe metode. Una din ele este să încerce să ne arate cât de puternic este el și cât de mari sunt încercările care ne vor aștepta. El va striga cu puterea unui leu ca să ni se clatine piciorul. Dar noi trebuie să credem că puterea Domnului este infinit mai mare și că nimeni nu ne poate smulge din mâna Lui. A doua metodă este să ne înnegrească, să ne facă să ne vedem așa de păcătoși, încât, deși credem că puterea Domnului este mare, să ne îndoim că El va fi dispus să o reverse peste noi cei păcătoși. Și aici intervine Evanghelia harului și încrederea în bunătatea Lui! Domnul nu ne protejează pentru meritele noastre ci din pricina dragostei Lui dovedită în jertfirea Fiului Său. Nu neprihănirea noastră, care este o haină mânjită, ci Domnul este turnul nostru de scăpare. Domnul ne va proteja dacă vom striga cu credință către El. Bătălia este în jurul credinței noastre. În mijlocul pustiului ne vom îndoii sau vom striga către Domnul, iar El va despica Stânca? Să ne aducem aminte de Petru care mergea pe apă. Puterea lui Dumnezeu îl ținea deasupra mării. Furtuna nu avea nici o putere asupra lui, căci Cel ce făcuse marea era de partea lui Petru. Furtuna doar a putut să îl înspăimânte pe Petru și să îi atace încrederea în promisiunea lui Isus care l-a chemat spre Sine și i-a garantat că va pluti deasupra. Petru ar fi trebuit să privească în ochi pe Isus și să nu privească la amenințarea valurilor. Acesta este secretul. De aceea epistola către Evrei ne îndeamnă să ne uităm țintă la Căpetenia mântuirii noastre. Ochii inimii noastre să privească doar spre Hristos și să nu lăsăm nici un val ori cât de mare ar fi el să ne defocalizeze de la privirea blândă a lui Hristos către noi. Nu privi spre val, ci spre Domnul. Doar așa vei ajunge până la capăt. Mântuitorul nu îl lasă pe Petru să se înece chiar dacă s-a îndoit, ci Îl apucă de mână și-l întreabă: De ce te-ai îndoit, puțin credinciosule? Îndoiala este cea care ne frânge avântul în lupta spirituală. Și cel rău este specialist în a strecura îndoiala. Dar Mântuitorul ne spune: *Dacă ați avea credință cât un bob de muștar ați zice muntelui acestuia, fără să vă îndoiiți, să se arunce în mare și el s-ar arunca*. Atunci când cerem putere de la Domnul și El ne încurajează cu promisiunile Lui, provocarea este să credem fără să ne îndoim. Atunci când Domnul îți face o promisiune nu trebuie să lași nici o îndoială să intre în casă. Ea va bate la ușă prin mărimea valului, dar tu nu îl lăsa să intre în casă. Fii tare în credință, și nu te

îndoi. Fii credincios și nu necredincios, așa cum i-a spus Mântuitorul lui Toma. Noi suferim de o îndoială patologică. Toma era în stare să nu creadă cu Mântuitorul de față, sau imediat în clipele după care Mântuitorul avea să plece din cameră, sau în Matei 28 când Domnul le dă porunca pentru marea trimitere, unii tot se îndoiesc! Este incredibil! Ucenicii după atâtea minuni, tot se miră că un biet smochin s-a uscat? Doamne, ce este cu noi? Ce este cu credința noastră? De ce ne îndoim și ne îndoim mereu? De câte dovezi și semne avem nevoie? Pune capăt odată îndoielii din noi și învață-ne să fim statornici în credință!

Capitolele 40-47 pregătesc de fapt capitolul 48. Aici este mesajul lui Dumnezeu pentru Israel care prin edictul lui Cir va intra într-o nouă etapă a planului lui Dumnezeu. Este un capitol superb care se aplică oricărui om sau comunități care este chemată la o lucrare specială, care intră într-o nouă etapă a planului lui Dumnezeu.